

Capitolul 1

Atît Dylan, cît și Lydia erau senatori. Deși senator era mai mult un titlu onorific, de vreme ce oricine îl putea obține, dacă își dorea asta și dacă avea o situație materială suficient de bună, încît să-i permită să plătească taxele aferente. Acum, în anul 2177, nu se mai alegeau reprezentanți care să ia decizii în locul tău. Pînă în secolul XXI, democrația funcționase așa, pentru că, pur și simplu, nu existau alte metode tehnice. Organizarea unui referendum necesita alocarea multor resurse atît umane, cît și materiale. Odată cu dezvoltarea tehnologiei informației, votul era doar la un click distanță. Nu mai era nevoie de intermediari. Orice act normativ era acum un referendum.

Subiectul principal al opiniei publice era propunerea lui Garry King ca în New Hope, orașul în care nu exista nicio lege, să fie înființată o zonă specială, destinată exclusiv celor care se duceau acolo de bună voie. Electoratul era împărțit în două tabere. Cea a conservatorilor, care se opunea propunerii, și cea a progresiștilor, care o susțineau. Dylan făcea parte din cea de-a doua. Pe Lydia o cunoscuse doar de cîteva săptămîni, și, cum aceasta era indecisă, încerca să o convingă să treacă de partea lui. Sau, poate, era doar o conversație pe care o aveau pe canapeau din sufrageria lui.

-Nu trebuie să ne fie frică de schimbare. E de datoria noastră să facem ca lumea să fie un loc mai bun. În cazul ăsta concret, acea parte din lume.

-Nu e vorba de frica de schimbare. Pur și simplu, nu vād rostul. Și mi se pare că îi avantajează prea mult pe cei cu bani.

-Exact asta e și ideea. Cei cu bani să se ducă acolo și să cheltuiască cât mai mult. Dacă vor o zonă exclusivistă, în care să nu poată intra decât anumiți oameni, ei bine, să plătească pentru asta.

-Dar nu se pierde prin asta tocmai esența? New Hope a fost creat ca un oraș în care să nu existe legi. Niciuna. Iar acum vine unu' și spune ca ar vrea totuși să pună o lege. Să nu ai voie să te duci în locul ăla. Păi, dacă dăm o lege azi, o lege mâine, în curînd se va transforma dintr-un loc al libertății absolute, într-un alt oraș banal.

-Nu e chiar așa. Va rămîne un oraș fără legi. Doar că, într-o anumită parte, nu vom mai trimite infractori sau asistați social.

-Și atunci de ce să nu existe un oraș numai pentru asta? La fel ca New Hope, dar în altă parte?

-De fapt, ăsta e principalul argument al conservatorilor. Doar că, vezi tu, asta presupune că deja ești de acord, în principiu, cu existența lui, urmînd a se discuta acum doar locația. Iar aici contraargumentul este cel de natură economică. Avem deja toată infrastructura creată. De ce să nu o folosim? Pentru că, indiferent unde va fi amplasat, trebuie împrejmuț, lăsată o zonă tampon, trebuie păzit de armată. Tot ce se întîmplă acolo trebuie să rămînă acolo.

-Nu știu ce să zic...

-Și mai e ceva. În New Hope există totuși o lege. Acea de a te supune ordinilor șerifilor.

-Aia nu e deloc o lege. E o regulă pentru a păstra cât de cât ordinea. O regulă nescrisă. Mai degrabă, un principiu al autoconservării. Nu ai decât să te împotrivești, dacă vrei, nu te va condamna nimeni. Doar că ei sunt înarmați și se

deplasează în mașini blindate. Nu ai avea nicio șansă. Și, oricum, prezența lor e foarte discretă din câte am înțeles.

-În fine... ai văzut mesajul lui Garry King? Hai să ți-l mai redau o dată.

Dylan scoase micul dispozitiv portabil care putea fi folosit și ca proiector 3D. Apăru o imagine a unui tip înalt, îmbrăcat într-un costum elegant, ce se plimba printr-o încăpere ce aparținea guvernului. Era genul de discurs regizat și înregistrat ce servea ca mijloc de propagandă.

Poate puțini dintre voi își mai amintesc cum a început totul. Să nu uităm că și acum mai bine de 50 de ani au existat mulți care s-au îndoit de acest proiect. Erau printre ei unii care vedeau pedeapsa ca cel mai bun răspuns la o infracțiune. Se considera că prin pedeapsă un infractor își plătește datoria față de societate. Cum să elimini pedeapsa? Fără frica de a fi pedepsit ce îl împiedică pe individ să facă cât rău pofteste? Și totuși răspunsul există și a fost practicat încă din Antichitate. Este vorba de exil. Pentru societate, în ansamblul său, nu este important ca cine a furat să stea 5 ani la închisoare, cine a violat, 7, sau, cine a omorât, 25, sau chiar toată viața. Pentru societate contează să nu se întâmple acel rău sau, în caz că totuși se întâmplă, ca cel care a făcut vreun rău să nu mai poată face altul. Se presupune că toți oamenii sunt nevinovați pînă la proba contrarie. Dar, dacă totuși cineva este dovedit ca infractor, trebuie ca el să dovedească că s-a reabilitat înainte de a fi admis din nou în societate. Iar asta poate dura mai mult sau mai puțin în funcție de individ. Pentru cineva care a furat doar 100 de dolari poate dura un an sau poate dura 25 de ani. La fel, pentru un criminal. Durata reabilitării depinde de la om la om. Iar în tot timpul ăsta individul trebuie să trăiască. Și să o facă cât se poate de normal. El este în

continuare om. Are în continuare drepturi. Dacă va sta închis într-o pușcărie se va putea reabilita mai repede? Nu. Închisoarea era, de fapt, o pedeapsă. Și un mod de a ne asigura că, pe durata reabilitării sale, nu va mai putea comite alte crime. Era tot un fel de exil. Doar că un exil într-un mediu ostil. Un mediu în care cele mai multe din drepturile sale de om dispar. Foarte bine, ar zice cineva, să fie izolat, să aibă timp să se gîndească la ce a făcut. Oare așa să funcționeze creierul uman? Dacă stăm undeva, izolați, ne transformăm automat într-o persoană mai bună? Sau, de fapt, izolîndu-l într-o închisoare vrem să-l pedepsim pentru ce a făcut? Iar dacă răspunsul este că nu vrem să-l pedepsim, ci să-l reabilităm, atunci de ce să-l ținem izolat și să nu-l trimitem undeva, unde este relativ liber, dar departe de noi. Cînd va fi cu adevărat reabilitat, se va putea întoarce în orașul din care a plecat.

Bine, dar de ce un oraș fără legi?

În primul rînd, trebuie să nu fie un loc obișnuit. Dacă ar fi așa, oricine ar face orice infracțiune ar vrea la gîndul ca, în cel mai rău caz, va fi relocat în altă parte. Teama de consecințe este unul din argumentele cele mai importante care ne oprește să nu ne transformăm în bestii. Iar, apoi, dacă cineva va comite o crimă în acel oraș, ce se va întîmpla cu el? Unde va mai fi trimis? Răspunsul este că nu va mai fi trimis nicăieri. Va rămîne acolo. Și, atunci, un criminal cu sînge rece va face tot ce va dori, știind că nu se va lua nicio măsură împotriva lui? Aici trebuie să facem o distincție. Cei care comit ușor crime sunt, de obicei, psihopați, persoane cu probleme psihice. Locul lor nu este nici acum în pușcărie, ci într-un ospiciu. De aici nu vor putea ieși pînă cînd nu se vor fi făcut bine. La fel va fi și de acum încolo. Pe de altă parte, trebuie creat un

echilibru între cei mai slabi și cei mai tari. Între bărbați și femei. Trebuie făcut cumva ca forța brută să nu conteze atît de mult. Iar acest echilibru poate fi realizat dacă fiecare va putea avea asupra sa o armă. Un pistol. Nu ar trebui să fie o armă letală, ci una care doar să-l descurajeze pe agresor. Un pistol cu electroșocuri. Care doar să te paralyzeze cîteva zeci de secunde. Timp în care te vei putea îndepărta, dacă e nevoie. Dacă prin acel pistol se va echilibra cît de cît raportul de forțe între doi oameni, ce se va întîmpla dacă mai mulți oameni se vor organiza și-l vor ataca pe unul singur? Exact aici intervin autoritățile. Nu uitați că suntem la sfîrșitul secolului XXII. Acum, supravegherea străzilor sau a altor locuri publice este un lucru uzual. Camerele de supraveghere sunt amplasate peste tot, dacă...

-Mă plictisește! De ce simte nevoia să ne reamintească toate astea. Sunt lucruri pe care le știm. De ce evită subiectul?

-Ăsta e stilul politicianilor. Se cred cu atît mai interesanți, cu cît vorbesc mai mult.

-Nu ți se pare suspect ca tocmai el, care este deja guvernatorul orașului New Hope, să inițieze o astfel de lege?

-Nu. Din contră. El cunoaște cel mai bine situația de acolo.

-Pe mine nu m-a convins.

-Dar stai, ascultă-l pînă la capăt. O să ajungă și la partea importantă.

-Mie îmi plac oamenii cît mai direcți. Care îți spun verde în față ce au de zis.

-Îți plac oamenii direcți, zici? Atunci ce ai zice să mă săruți?

Lydia zîmbi:

-Credeam că nu mai zici asta odată!

Chiar dacă nu mai prezenta interes, în fundal, Garry King își continua discursul:

Pedeapsa cu moartea. De ce a fost abolită peste tot în lume? Întrebarea era ce câștigă societatea dacă omoară un criminal? Scapă de el, s-ar spune. Respectivul nu ar mai putea face nicio dată rău, nimanui. În plus, oferă satisfacție urmașilor victimei. Și oferă un exemplu pentru cei care ar avea tendința să facă la fel. Dar tocmai acest exemplu era folosit de teroriști împotriva noastră. Dacă voi puteți omorî un om pentru că așa credeți că e bine, aflați că pe mine însuși zeii mi-au cerut să omor. Cum ai putea argumenta în fața unui astfel de raționament? Că nu există zei? Ei bine, pentru ei există. Și atunci? Cum ai putea combate terorismul dacă și societatea noastră „avansată” susține crima? Pentru a descuraja orice fel de violență trebuie spus că nu există niciun fel de motiv, NICIUNUL, pentru care să condamni la moarte, cu bună știință, un om. Poate să creadă în continuare în zeii lui, dar, aici, pe pământ, nu va găsi pe nimeni care să omoare pentru o cauză. Oricare ar fi ea. Și atunci ce facem cu criminalii? Societatea trebuie apărută cumva. Cine a comis o crimă e posibil să mai comită una. Da, criminalii trebuie izolați. În New Hope.

Propunerea a fost votată, pînă la urmă, de majoritate și a devenit lege. În New Hopea început construcția unui nou cartier destinat exclusiv bogaților. Arhitecții au decis împrejmuirea lui cu un lac artificial și l-au numit „Insula bogaților”. Era locul ideal pentru cei cu posibilități materiale generoase. Petrecerile nu aveau limite. Cum locul făcea parte din New Hope, nici aici nu existau legi. Consumul de droguri,

jocurile de noroc, fanteziile sexuale deplasate și toate celelalte acțiuni, care, oriunde în lume ar fi atras sancțiuni uriașe, le puteai face aici fără nicio restricție. Evident, accesul minorilor nu era permis.

Capitolul 2

Dylan Smith nu avea antecedente penale. În afara câtorva avertismente minore, totul părea în regulă. Ai fi zis mai degrabă că este un cetățean model. Nici el nu se gândise niciodată că ar putea fi în stare să comită vreo infracțiune. În general, era mulțumit de viața pe care o ducea, avea un job stabil, unde era bine văzut, cu Lydia era împreună de zece ani deja, și, deși nu se pusese niciodată problema oficializării legăturii lor, simțea că ea este aleasa. Jocul de Rebound stricase totul. Acea distracție cu cărți speciale împărțite în clase! Frumusețea lui consta în faptul că exista un sistem de compensare, astfel încât cel care primea la început cărți bune era depunctat. În școală fusese bun la matematică și, poate, de aceea, îl atrăsese acel joc. Considera că poate aplica teoria probabilităților. Crezuse că înțelegerea unor formule matematice îi oferă un avantaj hotărâtor în fața celorlalți jucători. În special în fața lui Tyler Hall, care nici măcar nu avea studii universitare. Tyler Hall era tipul de om mereu pus pe distracții, fără prea mari pretenții de la viață, mereu ajutat de părinți sau de rude. „Trăiește-ți clipa”, îi spunea câteodată, când Dylan era nevoit să refuze o partidă de Rebound din cauza job-ului sau din cauza studiilor postuniversitare. „Ce rost mai are să faci o facultate dacă, și după aceea, tot tebuie să înveți, tot trebuie să dai examene?” O dată sau de două ori încercase să-i explice că universitatea îți deschide alte

perspective, că pînă și salariul pe care îl primești reflectă nivelul de pregătire. Cum Tyler Hall nu era nevoit să dea bani pe chirie sau pe mîncare, genul ăsta de argumente îi erau indiferente. Ba, chiar avea o plăcere perversă să vadă cum alții se chinuie să obțină ce lui îi pica din cer. „Sigur, dacă nu ai, atunci trebuie să te agiți un pic”, îi spunea și se uita la el cu o privire superioară. „Acum, dacă eu am, ce să fac? Să refuz ce este al meu?” Nu îl invidiase niciodată pentru asta și cu atît mai puțin să-i poarte pică. Se cunoșteau din copilărie și asta îl făcea să-l considere prieten, deși, cînd vorbea cu Lydia despre el, o făcea mereu pe un ton rece. „Dacă îl consideri un ratat, de ce mai ești prieten cu el?” îi replica aceasta. „Nu suntem chiar așa buni prieteni. E, mai degrabă, unealta mea. Îl folosesc pentru jocul de Rebound.” Juca și ea, de dragul lui, dar se vedea că nu era pasionată. Și tocmai acea lipsă a pasiunii îl făcea să îl prefere pe Tyler Hall. În plus, de fiecare dată cînd cîștiga în față lui, avea un sentiment de satisfacție, de împlinire. „Știam că e praf”, își spunea în sinea lui. Pe cînd, dacă se întîmpla să nu caștige în față ei, își spunea „trebuia să o las, doar e femeie și, pe deasupra, e și iubita mea. Cum să o bat?” Cu toate astea, o bătea de fiecare dată cînd avea ocazia. Ea nu se supăra, era mult mai detașată.

În acea seară, venea după o pasă neagră. În ultimele șase sau șapte dăți pierduse. Evident Tyler Hall jubila. „Hai, lasă, nu fi supărat, data viitoare o să te las să caștigi și tu, îți promit”, îi zicea rînjind. „Oare chiar oi fi cel mai bun de pe planetă la jocul ăsta?” „Dacă am timp, o să scriu un manual de Rebound și ție ți-l dau gratis. Știu că stai rău cu banii. Poate așa o să mai înveți și tu ceva.” Trebuia să se termine. Pur și simplu nu era logic să piardă atît. Se ambiționase prea mult. Toată ziua se gîndise la o nouă strategie care nu avea cum să nu meargă.

Făcuse în așa fel să plece mai devreme de la job. Îl chemase pe Tyler Hall la șapte. Cum acesta nu avea prea multe lucruri de făcut, acceptase instantaneu. Îi promisese Lydiei că o să se revanșeze cu prima ocazie. Văzându-l așa de nerăbdător, aceasta îl lăsă în pace. O să vadă un documentar în timpul ăsta sau o să citească ceva. Poate o să treacă să se uite, dar, mai bine, își căuta de lucru în altă cameră. Dylan luase și o sticlă de vin pentru atmosferă. Totul fusese aranjat. Urma să se termine cu seria asta neagră. La început, fusese calm. Privea totul cu luciditate, plănuiind următoarea mutare. Dar, pur și simplu, cădea mereu pe probabilitatea cea mai mică. Se putea întâmpla asta o dată, de două ori, dar chiar așa, mereu? Oare Tyler Hall trișa? Nu, asta nu era posibil. De asta îl chemase la el acasă. Își cumpăraseră un set nou de cărți și renunțaseră la aparatul care le împărțea automat, pentru a le împărți chiar el. Și totuși pierdea meci după meci, iar Tyler Hall își exterioriza satisfacția fără nicio jenă. Era ca un păun cu coada desfăcută.

- Să-mi spui dacă vrei să o las mai moale. Cum se auzea că Lydia umbla într-o debara din cealaltă cameră, îi strigă:

-Fato, ai grija de Dylan, s-ar putea să fie cam supărat după jocul ăsta.

Frustrarea lui Dylan creștea din ce în ce mai mult. Dincolo de toate nu înțelegea cum de e posibil așa ceva. Toate teoriile lui se duceau pe apa sîmbetei. Singura explicație era că, după o serie foarte lungă de eșecuri, trebuie să urmeze o serie foarte lungă de succese. Doar că Tyler Hall nu prea mai avea chef să joace. Se plictisise să câștige atît și asta devenise vizibil. Se făcea tîrziu și voi să plece. Dylan turbat de furie și de invidie ar fi dat orice să-l facă să mai joace încă odată.

-Păi nu ți-am arătat că sunt cel mai bun? N-ai înțeles asta nici pînă acum? îi zise cînd se pregătea să-și ia haina.

Hotărît să-și ia revanșa, Dylan aruncă în luptă cel mai solid argument:

- Din păcate pentru tine ești un jucător slab, mediocru, în cel mai bun caz, ai cîștigat pentru că jucăm fără miză, dacă am fi jucat la un campionat oficial nu ți-ar fi mers așa de ușor.

Tyler Hall mușcă aproape instantaneu:

-Păi ce, mă, vrei să jucăm pe bani?

Dylan nu era adeptul jocurilor de noroc. Spunea că loteriile sunt făcute să țină vie speranța celor amărîți, celor fără perspectivă, bătrînilor care își simt viața irosită. „Sunt mulți cei care au crezut că toată viața mea nu am făcut mai nimic. Care mă priveau cu indiferență crezînd că nu sunt capabil de nimic spectaculos. Dar, acum, roata s-a întors și îmi pot arăta adevărata mea față. Din milioanele cîștigate la loterie, voi dona o parte celor săraci care au nevoie de bani mai mult decît mine...”, ar fi declarat, probabil, un bătrîn, în timp ce își ridica marele premiu. Dar acum situația cerea măsuri desperate.

-Știu că nu prea ai bani, n-ar fi frumos din partea mea să-ți iau și banii pe care ți-i dă mămica și tăticu'. Trebuia să se asigure că îl întărită pe Tyler Hall și că acesta va accepta.

-Pe cît, o sută e bine?

Dylan păru că ezită. O sută de dolari era o sumă destul de mare. El mîncase toată ziua cu zece. Dar nu putea da înapoi acum. Intrase în jocul ăsta și trebuia să meargă pînă la capăt.

-Sigur, o sută nu e o sumă prea mare pentru tine. Mă gîndesc să nu te superi dacă îți iau banii.

Tyler Hall își aruncă haina.

-Hai, frate, scoate banii.

Primul pas fusese făcut. Se putea apuca, din nou, de joc. Acum nu trebuia să se gîndească decît la teoria probabilităților și cum să o pună în practică. Simți totuși un fior cînd fusese nevoit să umble în cutia de valori și văzu că acolo nu erau decît 280 de dolari. Cine mai ține bani cash în ziua de azi? Faptul că Tyler Hall avea o sumă mai mare la el nu era o surpriză. Neavînd ocupație se învîrtea prin tot felul de medii dubioase, unde, fără cash, nici nu puteai intra. Cînd acesta cîștigă miza, îi spuse sarcastic:

-În mod normal, nu ți-aș fi luat banii, dar am s-o fac, fiindcă ai fost obraznic și ai zis că sunt slab.

-Dublu sau nimic?

-Gata, frate.

Poate că Tyler Hall acceptase tocmai fiindcă nu voia să-i ia banii, în felul ăsta îi mai dădea o șansă. Nici nu mai conta, important e că acceptase din nou. Dar cum miza crescuse la 200 de dolari și în cutia de valori nu mai rămaseseră decît 180, trebuia să mai facă rost de restul. Se caută în buzunar, dar nu găsi nimic.

- Stai așa puțin.

Se duse în cealaltă cameră și, spre surprinderea lui, Lydia adormise. Ce repede trece timpul cînd ai ceva de făcut! Mai bine să nu o trezească. O să caute singur în poșeta ei. Oricum, după ce o să cîștige, o să-i pună la loc. Într-o oră, cel mult. Dar Lydia deschise ochii și, cînd îl văzu cum caută în poșeta ei, nedumerirea o trezi aproape complet.

-Cauți ceva?

-Aaa... Da... nimic important... ai cumva 15 dolari?

-15 dolari? Cash? Pentru ce?

Ce să facă? Să o mintă? Văzuse că fusese prins cu mîța în sac, dar era încă timp să dreagă busuiocul. Căutase în poșeta ei doar că să nu o trezească, cu siguranță că, dacă ar fi putut, ar fi întrebat-o direct.

-Ne-am apucat să jucăm Rebound pe bani... ca să fie mai distractiv...

-...Rebound pe bani...

Lydia repeta ca și cum se gîndea la un lucru greu de crezut.

-... ca să fie mai distractiv... Nu, nu e deloc distractiv.

Off... oare de ce spusese adevărul? Dacă ar fi inventat rapid o minciună bună, nici nu și-ar fi dat seama, ar fi adormit la loc, pînă să apuce să se gîndească dacă scuza era reală. Acum ea era complet trează și, cel mai probabil, urma o ceartă. Dar nu avea timp de certuri. Și nici chef. Cum găsisese deja portofelul scoase din el toți banii, fără să-i numere și fără să mai aștepte acceptul ei.

-Hai, lasă... culcă-te la loc! Luă banii și se duse în sufragerie.

Din fericire, în portofel erau mai mult de 15 dolari, așa că jocul putea reîncepe. Pînă cînd o să țină ghinionul ăsta? Dacă chiar aici era greșeala lui? Cum el nu avusese noroc pînă acum, presupuse greșit că va urma o serie buna pentru el. Trebuia să înceapă cu gîndul că nu știe nimic despre adversar, ca și cum ar fi prima dată cînd joacă împreună. Exact asta și făcuse. Noua schimbare se pare că dădea roade. Asta era după toate aparențele partida lui. Avea suficientă experiență să nu se bucure prea devreme. Dar, în sinea lui, simțea cum îi vine inima la loc. În mod normal s-ar fi supărat pe Lydia cînd aceasta, intrînd în cameră, îi zise:

-Ești sigur că faci bine ce faci?

-Stai, dragă, liniștită... am vrut să-iarăt fraierului ăsta cine e șefu'. În sfârșit, putea să zîmbească.

-Pînă acum fraieru' ți-a luat suta și, dacă mă enervezi, îți iau încă două.

-Ți-am zis, norocul tău porcesc trebuia să se termine. Mai au unii noroc, dar ca tine, mai rar. Sigur ai mîncat căcat cînd erai mic.

Banii erau puși într-uncolț al mesei. Pentru că suma fusese strînsă din bancnote destul de mici, teancul era mare. Lydia lua teancul și îl azvîrli peste cărțile de joc de pe masă.

-Ajunge! Mie nu-mi place așa ceva. Voi chiar nu vedeți unde ați ajuns?

Momentul picase cum nu se poate mai prost pentru Dylan. Era pe val. Simțea că victoria e aproape.

-De ce faci asta, Lydia? Chiar nu ai încredere în mine?

-Nu e vorba de încredere...

-Atunci, te rog, du-te la tine în cameră și nu mai comenta atît. Lydia rămase uluită. Nu era obișnuită să fie tratată în felul ăsta. Dylan strîngea bacnotele împrăștiate. Urmară cîteva momente de liniște. Nu credea că mai trebuie să adauge ceva. Fusese destul de clar. Nu-și dorea decît ca Lydia să plece și să-i lase să-și termine treaba.

-Ai de gînd să faci o scenă?

Cum să-și dorească asta? Nu. Nu-și dorea decît ca ea să plece. Dacă s-ar fi culcat la loc, ar fi fost ideal.

-Te cam ține din scurt, barosane. E bine să nu uiți cine e șefu', rînji Tyler Hall care vedea în momentul ăsta șansa să revină în joc. Dacă Dylan s-ar fi enervat, ar fi fost mai puțin atent la joc, șansele i-ar fi crescut.

-Nu e cazul să te bagi, despre tine nici nu aveam altă părere.

-I-auzi. Dar ce părere aveai despre mine, dragă?

-Ești indolent, știe toată lumea, nu e nici un secret.

-Da?! Și ce mai știe toată lumea despre mine? Că sunt bun la pat nu se aude?

-Mira-m-aș.

Era clar că discuția începuse să ia o întorsătură nedorită, dar pentru Dylan era mai important ca nu el să fie în prim-plan, cel puțin pentru o vreme. Poate, cumva, o să se calmeze și o să plece. Dar ea nu pleca. Părea hotărâtă să oprească jocul. Pe măsură ce trecea timpul, simțea cum își pierde concentrarea la joc și chiar nu era momentul să facă greșeli.

-Măi, femeie, ți-am zis să ne lași și pe noi în pace! Ce mama dracului nu e clar?!

De data asta țipa. Pentru moment Lydia nu-și găsea cuvintele. Era prea mult pentru ea. De ce se enervase atât?

-Dylan, ai depășit limita.

-Mă cac pe limitele tale. Ieși dracului afară.

Amândoi erau înmărmuriți. Lydia se întoarse și trânti ușa în urma ei. Aparent, scopul fusese atins, dar Dylan știa că, dacă nu se duce să o calmeze, va fi mult mai rău după aceea. Reveni după zece minute, dar avea o față amărâtă. Își ceruse scuze pentru ieșirea de adineaori și, cumva, reușise să o împace. Cel puțin, pentru moment.

-Bă, da' ce țîfnoasă e! Sigur e și altceva între voi... Ia zi, te mai lasă?

-Am reușit să o împac. A trebuit să o aburesc. I-am promis multe, că o să-i fac rost de perechea de sandale pe care și-o dorește... în fine... hai să termin repede și cu tine.

Dar timpul trecuse, strategia era aproape uitată. Aparent, stătea mai bine, dar jocul se echilibra rapid. Nu-i venea să creadă. Pierduse și de data asta. Doar ea era de

vină. De ce trebuise să se trezească? De ce trebuise să vină în sufragerie?

-Bătrîne... cum era cu aia? Că aş fi slab sau nu mai îmi amintesc bine ce ziceai? I-ote că ai pierdut și banii nevestei. Ha! Ha! Ha! Ce o să râd de tine, cînd o să trebuiască să-i spui. Cred că o să-i promiți și o haină. Păi ce să faci numai cu sandalele?

Era clar. Singura metodă să-i închidă gura era să mărească miza. Dacă el cîștigă, o să ia înapoi banii pierduți, dacă pierde, îi dă computerul. Computerul era nou, valoarea cel puțin 600 de dolari. Era o afacere bună pentru Tyler Hall. Înainte să înceapă, dădură o fugă pînă la automatul din capătul străzii și mai luară încă o sticlă de vin. Era destul de amețit și așa, dar trebuia să accepte toate condițiile adversarului. În mai puțin de două ore, pierduse calculatorul, mașina și toată suma pe care o avea în cont. Ajunsese lefter. Nu mai avea pe ce să joace. În timp ce Tyler Hall jubila, el privea pierdut în gol.

-Băi, da' cît de ușor pot să se îmbogățească unii? Păi, uite, de exemplu eu. Azi dimineață abia aveam bani să mă duc în vacanță. Și acum am mașină... am bani... am tot ce vreau.

Dylan nu mai avea putere să zică nimic. Ce fusese în capul lui cînd acceptase să intre în jocul ăsta? Cum o să-i spună toate astea Lydiei? Computerul... mașina... banii... toată munca lui de o viață s-au dus pe apa sîmbetei. Așa de ușor!

-Băi, frate... ca să vezi că sunt prietenul tău... îți mai dau o șansă.

Oare nu auzea bine? Tyler Hall nu voia să-i ia tot ce i se cuvenea? Fusese totul doar o glumă proastă? Poate îl judecase greșit. Tyler Hall era chiar un prieten adevărat.

-Mai facem un joc... dacă tu câștigi, îți iei înapoi tot ce ai pierdut... dacă eu câștig, mi-o dai pe Lydia!

-Poftim? Păi cum s-o dau pe Lydia? Ea nu e proprietatea mea. De fapt, ea nu e un lucru. Nu poate fi „dată”. Asta e o glumă sau ce?

-Băi, am văzut cum s-a aprins adineori și mi-a plăcut. E focoasă. Cred că așa e și în pat, am dreptate? Dacă pierzi, o să-i explici situația, o să-i spui tot ce s-a întâmplat și, sigur, o să accepte. Tocmai fiindcă ține la tine. Doar nu o să te lase falit!

Primul impuls fu să-i dea un pumn în gură. Cum se putuse gândi la așa ceva. Era iubita lui... Și el care crezuse, pentru un moment, că e chiar prieten adevărat.

-Bă, ești tâmpit? Mai bine mor, decât să-i zic așa ceva.

-Cum vrei... eu ți-am dat o șansă... să nu zici că nu am încercat. Mie îmi convine oricum.

De data asta se scîrbise de Rebound. Nu mai avea niciun chef să joace. Nu mai avea niciun chef să-și testeze nicio strategie. La dracu cu teoria probabilităților. La dracu cu Tyler Hall. Simți o dorință aproape organică să-l ia la bătaie. Nu numai că era un rebut social, dar era și nesimțit. Mersese mult prea departe. Pînă aici. Se ridică în picioare și-l prinse de gît.

-Ascultă, golanule. Mai jucăm o dată. O să câștig și o să-mi iau înapoi tot ce am pierdut și o să uit că te cunosc. Ești odios. Îmi e rușine de tine.

Tyler Hall nu se aștepta la o reacție de genul ăsta. Tot el era de vină? Îi oferise șansa să-și recapete averea și tot lui nu-i convenea? Păi ce ar fi vrut? Să joace încă un meci, el să pună totul și Dylan nimic? Pînă la urmă, cine avusese idea să joace pe bani? Și de cînd își permitea uscatul ăsta să-l amenințe?

După statură el era mult mai voinic. Ar fi putut să-l facă praf. Dar gândul că o să câștige tot și o să-i propună să joace pe Lydia îi venise mai demult. Avuse timp să-și imagineze că o câștiga și aceasta, silită de împrejurări, va accepta. Mersese cu imaginația și mai departe. Își imaginase că ei îi plăcuse atât de mult, încât l-ar fi sunat după un timp și i-ar fi propus și alte partide de sex. Chiar ea ar fi vrut să mai repete figura.

-Ia mîna, băi, jegosule. Ai ajuns aici din cauza prostiei tale. Ar trebui să-mi mulțumești că mai vreau să joc.

Dylan era înnebunit de furie. Își reproșa că avusese ideea asta cu jocul pe bani. Era împotriva concepțiilor sale. Iar Rebound era doar un joc idiot. Avea impresia că trăiește o revelație, că abia acum vede adevărata față a lui Tyler Hall. După cinci minute, totul era clar. Va pierde și acest meci. Nu se mai putea concentra. Și totuși jocul începuse în condițiile lui Tyler Hall.

-Băi, gata. Nu mai jucăm. Îți dau tot ce ai câștigat, dar pe Lydia nu pot juca.

-Deja am început. Dacă abandonezi, se pune că am câștigat eu.

-Băi... tu nu înțelegi? Pur și simplu, nu pot!

-Ok, atunci du-te și spune-i.

Dylan era descumpănit. Își imagina că se duce să o trezească pe Lydia și că îi spune toată istoria. Probabil că ar fi fost supărată, ar fi țipat, l-ar fi certat, dar, dacă, în final, ar fi acceptat? „Fac asta pentru tine, deși nu meriți” – probabil că i-ar fi spus ea. Și cum Tyler Hall era nerăbdător, mai mult ca sigur că totul s-ar fi întâmplat chiar în seara asta. Și dacă Lydia i-ar fi spus că, dacă tot îi poate cere așa ceva, și se poate împăca cu gândul asta, ce-ar fi dacă el s-ar uita. Ar fi văzut cu ochii lui cum femeia pe care el o iubea este cu altul. Pînă aici.

Gîndul asta pur și simplu îi întuneca mintea. Totul în jurul lui începea să fie negru. Avea un singur scop. Să împiedice asta cu orice preț. Apucă sticla goală de vin și îl lovi în cap pe Tyler Hall. Sticla se sparge și rămase cu gîtul sticlei în mînă. Lovitura îl luase prin surprindere pe Tyler Hall care nu apucase să se ferească. Încasase lovitura în plin și căzu, parcă, într-un vis. Dylan tremura. Se ridică în picioare neștiind ce să facă în continuare. Oare o fi murit? Să apese butonul de panică? Paramedicii ar fi venit în mai puțin de trei minute și l-ar fi resuscitat. Tentativa de omor i-ar fi adus exilul în New Hope. Vedeau deja cum va trebui să trăiască acolo. În fiecare zi, cu gîndul la supraviețuire. În acel oraș nu existau legi, deci orice era posibil. Ar fi fost atacat pe stradă sau poate chiar el ar fi cel care ar ataca, prins în jocul bandelor de răufăcători. Toate acestea i se succedau cu viteză, în cap. Dar Tyler Hall începu să se miște. Fără să știe de ce, se simți ușurat. O să-i explice că gîndul de a o ceda pe Lydia îl facuse să-și piardă mințile. Va înțelege și el că îi ceruse prea mult. O să-i dea tot, în rest. Absolut tot ce avea. Tyler Hall se ridică în picioare și, văzîndu-l cu gîtul sticlei în mînă, realizează ce i s-a întîmplat.

- Ce ai făcut, mă, f**** morții mă-tii?

-Băi... îți dau tot ce am în afără de...

Tyler Hall se aruncă pur și simplu asupra lui și îl prinse de gît. Se prăbușiră amîndoi. Într-un gest de autoapărare, mai mult involuntar, Dylan lovi cu mîna în care avea sticla spartă. Exact în gîtul adversarului. Tyler Hall nu mai avea nicio șansă. În doar cîteva minute, zăcea fără suflare. În sufragerie era o baltă de sînge. De acum, soarta îi era clară. Era terminat. Să se sinucidă? Tot ce se întîmplase era prea mult pentru el. Niciodată nu își închipuise că o să vadă cum sîngele unui om țîșnește cu putere din gît. Că omul acela o să moară lîngă el.

Mai mult, că îl cunoaște pe acel om și doar cu câteva ore în urmă i-ar fi spus „prieten”. Apăsarea butonului de panică fusese un gest reflex. Nu realiza cum o făcuse. Probabil că mintea i se scurtcircuitase și făcuse exact ceea ce era programată să facă în caz de panică.

Capitolul 3

Cînd auzi sirenele, îi veni o idee. Să se lovească în cap cu sticla rămasă. Dacă ar fi avut același efect ca adineaori ar fi căzut inconștient. Ar fi putut spune că a avut loc o luptă și că din cauza loviturii încasate nu își mai amintește nimic. Dacă s-ar lovi suficient de tare, ar putea avea norocul chiar să nu-și mai amintească nimic. Exista și ipoteza să existe o a treia persoană care să-l fi omorît pe Tyler Hall, iar pe el să-l fi lăsat lat. Un necunoscut odios îi urmărise și venise să-i jefuiască. Dar nu fusese suficient de rapid. Ușa se deschise și un polițist își făcu apariția. Camera de luat vederi pe care acesta o avea atașată de uniformă făcea ca tot planul de mai devreme să se năruiască. Cînd butonul de panică era apăsător, poliția putea deschide încuietoarea electronică a ușii fără a fi nevoie de mandat judecătoresc. Intraseră, practic, ca și cum ușa era doar un obiect de decor. Nu era nevoie de completarea vreunei declarații, imaginile pe care polițiștii le captau erau folosite ca probe în proces.

-Ce s-a întîmplat?

Întrebarea standart ce făcea parte din protocolul de întîmpinare al poliției. Polițistul, văzîndu-l pe celălalt într-o baie de sînge, înțelese rapid. Scosese pistolul și îl îndreptă spre Dylan.

-Mîinile sus!

Se supuse. Nu mai avea ce să facă. Paramedicii încercau să-l resusciteze pe Tyler Hall. Din păcate, acesta pierduse prea mult sânge. În cameră își facu apariția Lydia. Arma celui de-al doilea polițist era îndreptată asupra ei. Când văzu scena, realizează într-o fracțiune de secundă ce se întâmplase. Emoțiile prea mari o copleșiră și căzu leșinată. În cădere, se lovi și ea la cap, dar își reveni relativ repede. Polițistul îi aduse la cunoștință lui Dylan că este principalul suspect în cazul acestui omor, îi explică drepturile și îl duse la secție. Nu putea fi audiat decât în prezența unui avocat. I se repartizase un avocat, nu mai bătrîn de 30 de ani, care tocmai ce fusese trezit din somn. Ascultă tăcut toată povestea cu gîndul mai mult la visul ce nu se încheiase. Într-un sfîrșit i se adresă:

-Amice, e datoria mea să-ți spun exact cum stau lucrurile. Șansele să rămîi acasă sunt, practic, zero. Foarte mulți sunt trimiși în New Hope pentru lucruri mult mai puțin grave. Cel mai important e să supraviețuiești acolo. Și cu timpul, dacă totul va merge bine, poți cere unui tribunal reevaluarea situației tale. Într-un caz fericit, ți se va permite reîntoarcerea ta aici și reîncadrarea în societate. Dar, ca asta să se întîmple, va trebui să treacă ceva timp.

-Cît?

-Pfoaa.... asta e foarte greu de zis... pot trece ani... zeci de ani. Este posibil să nu te mai întorci niciodată de acolo. Vor fi mai multe ședințe de evaluare. La fiecare ședință ți se vor trasa sarcini pe care trebuie să le faci. Dacă le îndeplinești pe toate cu succes, poți spera. Dacă nu reușești unele taskuri, ședințe de reevaluare vor mai fi... dar șansa să fi eliberat scade drastic cu numărul de taskuri neîndeplinite. Sunt și unele taskuri pe care e musai să le îndeplinești ca să poți fi considerat pe deplin reabilitat. Unul din ele este

CONFRUNTAREA. Sunt sigur că ai auzit de ea. Toate canalele media prezintă diferite reportaje despre confruntare. Totuși fiind avocatul tău trebuie să-ți explic exact despre ce e vorba. În timpul procesului, oricine a cunoscut victima are dreptul să-ți ceară satisfacție. Totuși dreptul de a-ți cere satisfacție nu se limitează doar la durata procesului, durează trei ani. Mai exact, în acești trei ani, oricine este îndreptățit, poate veni și face o cerere la tribunal prin care dorește să-ți ceară satisfacție. Să presupunem că fiul victimei sau fratele, unchiul – nu are importanță cine – dorește să-ți ceară satisfacție. Tu ai două variante. Fie accepți CONFRUNTAREA, fie o refuzi. Dacă accepți, vei fi față în față cu persoana care dorește să te confrunte. Nu vei avea pistolul cu electroșocuri și niciun fel de armă la tine. Mai mult decât atât, tu vei fi legat de un scaun și vor fi paznici care se vor asigura că nu ai cum să scapi sau chiar dacă, prin absurd, reușești să te dezlegi, nu vei ajunge prea departe. Pe de altă parte, cei care te confruntă pot avea ce arme doresc. Practic, ești la cheremul lor. Dacă vor să te omoare, te vor omorî. Dacă vor să te mutilizeze, te vor mutila. Ar putea să-ți facă orice: să-ți taie o mână, să te schingiuiască, să te lase fără vedere. Fiind în New Hope, ei nu vor fi trași la răspundere, indiferent ce decid să-ți facă. Se consideră că nicio compensare materială nu poate suplini pierderea cuiva drag. Numai cel care a suferit acea pierdere poate decide care este pedeapsa pe care o consideră dreaptă și proporțională cu trauma pe care a suferit-o el. E adevărat că nu chiar oricine are acest drept. Doar rudele pînă la gradul III, iubita sau fosta iubită, prietenii foarte apropiați. La asta trebuie să te gîndești cel mai bine acum. Dacă trece un an și nu accepți confruntarea, se consideră refuzată. Fără confruntare, șansele de a ieși din New Hope sunt zero. Pe de altă parte,

chiar dacă tu refuzi confruntarea asta, nu îi oprește pe cei care se simt îndreptățiți să vina și ei în New Hope, să te caute și să încerce să te omoare. Dar atunci vei avea pistolul cu electroșocuri și vei putea riposta. Așa cum știi bine, de acum, în New Hope, nu există legi. Dacă îi omori tu, nu vei păți nimic. Nimic în plus față de ceea ce trebuie să faci deja.

-Dacă înțeleg bine, situația este în felul următor: dacă accept confruntarea, probabil, voi fi omorât fără să mă pot opune, iar, dacă nu o accept, mă vor căuta, mă vor vîna și tot mă vor ucide. Asta, dacă nu voi fi suficient de rapid ca să-i omor eu pe ei.

-Dacă vrei tu, poți spune și așa. Totuși nu e neapărat nevoie să se ajungă la crimă. Îi poți implora să te ierte, foarte mulți oameni sunt religioși. Unii ar putea să se înmoaie, dacă le vei spune „... așa cum și noi iertăm greșităților noștri”. Vor fi întrevederi. Vei putea ști, într-o oarecare măsură, dacă vor să te omoare. Sigur, nu vei avea nicio garanție. Pe de altă parte, și tu trebuie să fii conștient că ai omorât un om.

-A fost o greșeală, aproape un accident.

-Ha, nu putem merge pe varianta asta. Cele mai mari șanse le ai dacă recunoști totul așa cum a fost. Între timp, voi lua legătura cu familia victimei. Voi încerca să aflu ce fel de oameni sunt și, dacă printre ei, se află și unii care vor să se răzbune. Va fi și evaluarea psihiatrică. Vom încerca să mergem și pe o pierdere temporară a discernământului. Dar e greu de crezut că asta va ține.

Avocatul vorbise mult și repede. Simți nevoia să-și pună o cană cu apă. După care se așeză, încercînd să prindă firul ideilor de unde rămăsese.

-De fiecare dată, cînd mă gîndeam la New Hope, mă gîndeam că e groaznic să ajungi acolo. Pur și simplu nu

Înțelegeam cum de sunt oameni care se duc de bună voie. Și uite că acum va trebui să stau probabil tot restul vieții acolo.

-Mda... societatea încearcă să se protejeze cumva de anumiți indivizi care au demonstrat că pot greși. Pedeapsa pe care trebuie să o primească cel vinovat contează mai puțin. Important pentru restul e ca evenimente de genul ăsta să nu se mai repete. Avocatul mai făcu o pauză, se gîndi că discuția începe să devieze către o filozofie pe care celălalt nu era în situația de a o accepta.

-Vei avea timp să te obișnuiești cu ideea. În plus, ți se vor da sfaturi de la oameni competenți, vei face antrenamente, nu vei fi complet abandonat acolo. Hai să ne întoarcem la cazul nostru. Cît de bine îl cunoșteai pe Tyler Hall?

-Eram prieteni buni.

-Aveați și alți prieteni comuni?

-Da... cîtiva... nu mulți.

-Va trebui să-mi spui numele lor. Era însurat, avea o iubită?

-Nu era însurat, nu era foarte stabil în dragoste... avea multe iubite... mai multe chiar, în același timp. Evident, facea în așa fel ca ele să nu știe.

-Asta e bine... cu cît vor fi mai puțini cei care vor cere dreptul la confruntare, cu atît mai bine. Despre părinții lui ce știi?

-Nu prea multe... ne-am întîlnit de cîteva ori. Era singur la părinți. De fapt, părinții erau cei care îl susțineau. Fără ei, sigur nu s-ar fi descurcat. Îl cocoloșeau, dacă pot spune asta, era singurul lor copil.

-Hmm... asta e rău. De obicei, părinții care au un singur copil se împacă foarte greu cu dispariția acestuia. Este foarte posibil ca vreunul din ei să vrea să te confrunte. O să vorbesc

și eu cu ei. Avocatul își scoase agenda și începu să browseze prin ea. Aparent, acum se gîndea la altceva. După un timp, reluă.

-Am uitat să-ți spun un lucru foarte important. Ți-l spun acum. Crima este considerată un delict foarte grav. Ți se va confisca toată averea, tot ce ai pe numele tău, toată agoniseala de o viață. O parte va opri statul cu titlu de „cheltuieli de judecată“ și de „întreținere/formare“ pînă cînd vei ajunge în New Hope și ce va rămîne, dacă va rămîne ceva, se va împărți moștenitorilor.

-Nu am foarte multe lucruri, stăteam cu chirie, conduceam o mașină veche de șase ani care, probabil, nu face acum mai mult de 5.000 de dolari. E adevărat că aveam în cont aproape 25.000 de dolari. Îmi strîngeam bani pentru o locuință.

-Alte lucruri personale: bijuterii, obiecte de artă, calculator, orice?

-Păi și astea se pun?

-Da, îți vor confisca tot, inclusiv hainele și le vor valorifica la prețul pieței.

-Nu se poate! Pe calculator aveam o grămadă de fișiere importante, toate filmele mele de cînd eram copil, practic, toată viața mea e acolo.

-În cazul ăsta trebuie să rogi pe cineva cunoscut să liciteze pentru bunurile tale. De obicei, nu sunt probleme, calculatorul se poate recupera la un preț rezonabil. Că tot veni vorba, cum te înțelegeai cu prietena ta?

Firul discuției fusese schimbat prea brusc. De la calcule concrete, ajunse în adîncul sufletului său unde era o mare durere. Ochii începură să-i sticlească.

-Pentru ea am făcut tot ce am făcut. Sau, mai bine zis, pentru că o iubeam. Nu am rezistat la gândul că putea fi cu altcineva. Da, o iubesc. O iubesc cu adevărat. Dar ce mai contează acum?

Avocatul lăsa un moment de tăcere, aștepta că Dylan să se mai liniștească.

-Dar ea te iubește?

-Da, sunt convins că și ea mă iubește.

-De ce nu sunteți căsătoriți?

-Nu știu... probabil că urma să ne căsătorim... am considerat că mai întâi trebuie să ne punem la punct cariera.

-Știi... au existat cazuri în care soția îl urmează pe soț în New Hope. E dreptul ei să o facă. Plus că ea nu e condiționată de niciun fel de taskuri. Împreună v-ați putea descurca altfel. V-ar crește mult șansele de supraviețuire.

-Nu. Cum aș putea să-i cer asta? Ar însemna să o condamn și pe ea odată cu mine. Din păcate, viața mea se oprește aici. Dar a ei trebuie să continue. E tânără. E frumoasă. E foarte frumoasă. Trebuie să-și refacă viața.

-Mda... lucrurile astea o să le stabiliți voi, mai târziu. De fapt, va putea veni să te viziteze. De fapt ea poate sta cu tine pe durata procesului doar că este un pic costisitor. Trei sute de dolari pe zi. Eu chiar recomand să vina să stea cu tine astea câteva zile. Veți avea timp să discutați și să faceți planuri de viitor. Acum trebuie să plec, voi reveni mâine și vom discuta mai multe.

Lui Dylan nu-i era pe plac acest lucru, ar fi vrut să mai stea, să-i explice toate lucrurile de-a fir a păr.

-Stai. Care crezi că o să fie verdictul? Ce șanse am?

-Dacă nu reușim să dovedim că nu aveai discernământ, lucru foarte puțin probabil, avînd în vedere că nu urmai niciun tratament psihiatric, vei fi trimis în New Hope.

-Și nu putem face recurs?

-Ba da, putem face cîte recursuri vrei și îți permiți. Doar la prima înfățișare ți se oferă un avocat din oficiu. În plus, hotărîrea primei instanțe este executorie.

-Și dacă recunosc tot? Nu o să se schimbe nimic?

-Ba da, chiar te sfătuiesc să recunoști. Dar va conta mai tîrziu. Cînd vei putea aplica pentru ieșirea din New Hope.

Urmase o noapte lungă și grea. Se gîndise de multe ori la sinucidere. Cum de a ajuns tocmai el în situația asta? Toți îl știau o persoană echilibrată și chiar așa era. Momentul acela de rătăcire stricase tot. Practic, viața pe care o trăise pînă acum se terminase. Putea urma alta, dar una diferită cu alte genuri de probleme și cu alt fel de rezolvări. Cînd medicul psihiatru veni spre seară, îl găsi într-o stare de semiconștiență. I-a dat o pastilă și a plecat. Dylan era prea extenuat pentru a fi testat. Pastila își făcu efectul din plin... adormi și a fost trezit abia a doua zi de același medic. I s-a făcut o electroencefalogramă și un RMN. Cîteva întrebări de rutină. Nici nu își dăduse seama că, de fapt, în asta constase tot examenul psihiatric. Concluzia era evidentă: avea discernământ cînd se produsese fapta. Trebuia să răspundă. Cînd se întoarse înapoi, în celulă, Lydia îl aștepta acolo. Se luară în brate și amîndoi izbucniră în plîns.

-Iubitule, de ce ai făcut asta? Cum de s-a putut întîmpla o asemenea nenorocire? îi tot spunea. Nu o auzea. O strîngea în brațe. Doar cu cîteva momente mai devreme credea că n-o va mai întîlni niciodată. Că ea nu mai voia să știe de el. Dar ea era aici. Și mirosea la fel ca întotdeauna. Avea acel miros unic,

pe care îl cunoștea atât de bine. Trecură minute bune pînă cînd îi dădu drumul și se așezară amîndoi pe pat.

-N-am putut. N-am suportat gîndul că vei fi a altuia și chiar eu să te imping în direcția asta. Acum totul s-a sfîrșit. V-a trebui să-ți refaci viața. Să fii cu altcineva. Îmi pare rău, dar sunt un ratat. Mai rău, sunt un criminal.

-Iubitule, te rog nu spune asta. Mă rănești și mai tare. Am vorbit cu avocatul tău, a aranjat să stau cu tine următoarele trei zile. Să te mai liniștești. Să mă mai liniștesc și eu. Tu nu înțelegi? Eu nu pot trăi fără tine. Trebuie să fiu cu tine, orice s-ar întîmpla. O să-mi spui tu, cînd o să poți, ce s-a întîmplat.

-Dar costă așa de mult... o să ai nevoie de bani...

-Te rog... vreau să fac asta... pentru noi. Pentru familia care am putut fi. Chiar mi s-a recomandat ca, în prima zi, să vorbim despre cu totul altceva. Să ne bucurăm că suntem împreună. Hai să facem așa. Dylan nu se mai împotrivi. Într-un fel avea sens. Cine știe dacă vor mai avea ocazia să stea împreună. Și-au petrecut următoarele zile amintindu-și lucrurile frumoase din viața lor. Au vorbit chiar și despre copilăria lor, despre rude, despre întîmplările de la școală. A doua zi, îi povesti și tot ce se întîmplase în seara aceea. Cum avusese un ghinion incredibil și pierduse tot și despre propunerea de a recupera totul dacă miza va fi chiar ea.

Apărătorul lui, deși era tînăr, își făcea bine meseria. Se întorsese a treia zi, cu vești.

-O să încep cu o veste foarte proastă. Tatăl lui Tyler Hall este o persoană foarte rigidă și hotărîtă. A jurat să-și răzbune fiul. A și depus deja cererea de confruntare. Am stat de vorbă personal cu el. Mi-a zis că nu o să-și găsească liniștea pînă nu vei plăti. Totuși „a plăti” poate însemna multe lucruri.

Deocamdată, va trebui să amîni confruntarea. Dacă pledăm vinovat, procesul se va termina mîine. Apoi, vei avea zece zile de antrenament după care vei pleca în New Hope. Presupun că nu ți-ai schimbat hotărîrea, va urma să pledezi vinovat, nu?

-Da...

-Bun. O voi ajuta pe Lydia să-ți recupereze calculatorul și lucrurile personale la care ții. După asta, jobul meu se încheie. Dacă vrei să continuăm împreună, va trebui să plătești onorariul.

-Din ce? Parcă ziceai că nu mai am nimic. Avocatul surîse.

-Tu nu ai, dar Lydia ar putea avea. V-aș putea ajuta.

Lydia era de față, asistase la toată discuția.

-Da, vreau să continuăm, o să vorbim asta între patru ochi. Dylan este încă foarte afectat.

-Foarte rău. Trebuie să se concentreze la antrenamente. Mai ales la cele de supraviețuire. Începutul este cel mai greu. 27% dintre criminalii trimiși în New Hope... scuze... am vrut să spun cei care comit crime. Cum spuneam, 27% dintre cei care comit crime și sunt trimiși în New Hope mor în prima lună. În primul rînd, datorită neadaptării. Procentul este așa de mare pentru că între ei sunt incluși și cei care acceptă confruntarea sperînd, pînă în ultima clipă, la un rezultat bun.

-Confruntarea asta... nu e clar că vei fi omorît? Cei care vor să te omoare nu pățesc nimic. Atunci ce rost are să nu o faci?

-Religa, etica, morala... sunt multe cazuri în care nu se ajunge la omor. Și încă ceva. Dacă speri să ieși din New Hope, nu adera niciodată la un grup organizat. Dacă o faci, e ca și cum ai refuza confruntarea... nu mai ai cum să mai ieși.

-Păi, parcă spuneai că tatal lui Tyler Hall vrea să mă omoare. Nu văd ce rost are să accept confruntarea.

-Da... deocamdată, e mai bine să o amînăm, mă voi interesa de cum evoluează lucrurile peste cîteva luni. Să speram totuși că se va mai înmuia.